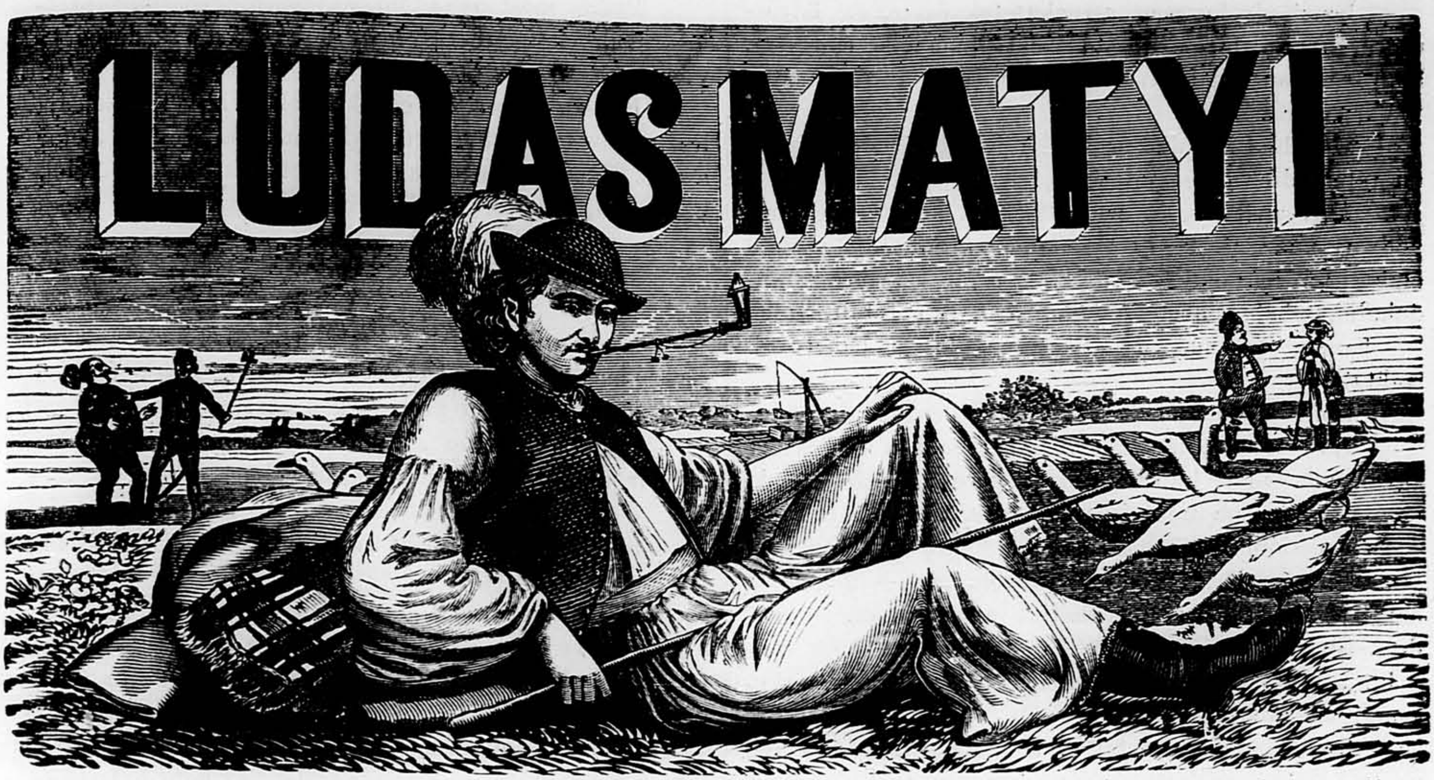

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA Lipót-utca 45. sz. alá küldendő.	Budapest, jun. 1. 1873. 22-ik szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára 15 kr.	Szerkesztői iroda: Lipót-utca 45. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Egy köztársaság Luca-széke.

I.

Midőn a poroszok Frankhont elfoglalák,
Igy szólt: „ments meg engem dicső köztársaság!"
S monda Gambettának: „vágj fát, csinálj széket,
A köztársaságot arra ültessétek."

II.

Mikoron Gambetta levágta már a fát..
A baltát Thiersnek e szókkal adta át:
„Én ledöntém a fát.. te csináld a széket —
Hogy össze ne törjön, erőset és szépet."

III.

Thiers ur a széket nyeste és faragta,
Készen is volt ahhoz már minden darabka..
De igen elfáradt s lezárult a szeme
S a baltát ellopá Mac-Mahonnak keze.

IV.

És szól most Mac-Mahon: „Majd összeállitom
Én, s a belevalót bele is hóditom;
Mielőtt karácson napja reánk kelne:
Eugenia és Lulu ülnek benne."

Pünkösdi predikáció

a budapesti körmenet alkalmából,

Csingó-bingó juzsuita plébánustól.

Keresztény atyámfiai! szeretett hiveim a názáretbéli Jézusban!

Azt hittem, hogy annyi sok feddés és dorgálásnak, a melyet én szent kötelességemtől buzdittatva, a bünös emberi nem ellen hangoztattam, még is csak lesz valami foganatos hatása; — s azok a kik addig bódult könyelműségükben, a szent processióról elmaradoztak, im az utolsó órákban sietnek leróni kötelességüket, hogy ez által kárhozatnak indult lelküket, és testüket, a gyehenna tüzének mérges lángjaitól megmentsék.

Hanem hát akár a falra a borsót!

Ismét oly kevesen sereglettetek össze, az üdvösségre annyira megkivántató szent ünnepi szertartásra, hogy valóban ujjaimon olvashatom meg az igaz isten félőknek létszámát.

Ugy látszik mind ezekből a jelekből, hogy bizony mi romlandó világba jutottunk!

A rosznak, és eszeveszettségnek követése elharapódzott mindenfelé, s a hivalkodó, s dobzódni szerető emberi tőmeg, mind inkább szeret olyan helyekre zarándokolni, a hol őt nem szentelt ostya, és szentelt vizzel, — hanem tyukhussal, kalácscsal, és jó bakatorral traktálják.

Hogy pukkadnának meg tőle a pernahájderok!

Ez előtt a boldog jó világban, midőn még szent egyházunk áldott kultusa szerint, keresztény hitfeleink, istennek nagyobb dicsőségére, — a szénát is megették, — a ceremóniák, és más egyébb ünnepélyességeknek, mindig meg volt a maga nagy közönsége, — mig most harangoztathatunk, mutogathatjuk a szentséget, — rendezhetünk liturgiát, — annyiban sem veszik, mint azok a bitang áporkaiak, mikor Bence barátot, határukban a szél megütötte.

No hanem hát usztak is e miatt a fertelmes bün miatt áporkai uraimék az árvizben, — még pedig — nyakig.

Ez előtt, ha megnyittattuk a templom ajtaját, legott jött őrege, apraja, kicsinye, nagyja, — s a keresztényi erkölcs és szokáshoz képest, énekelgettek, s imádkozgattak, — ugy hogy a lelki pásztoroknak, valóban öröm volt szemlélni ezt a jámbor, alázatos nyájat.

Most pedig a templomot, akár kiadjuk árendába magazinnak, valami Krisztus csipkedő lóbőrkereskedő számára, — mert hát ezeknek az istentől elrugaszkodott kamasz frátereknek, nem kell se ének, se imádság, se pap. Hanem kell e helyett nekik a **„Neue Welt“**, — meg az a disznó nóta, hogy:

„Elmentem én a vásárra,
Sneider Fánival“. . .

vagy a „Helyretyutyu tyutyu tyutyu“.

Az ilyentől aztán melegszik a veséjük, hogy a kassai hóhér kapkodja meg a fülük gyökerit.

Ez előtt csak a nagy fényes uri rendből is mind többen többen zarándokoltak az Ur zászlaja alá, hozván annak alázatosságot, szolgáinak pedig áldozatot. — De hogy jön most egy se, — kerülnek benünket mintha mind eretnek kálvinisták lettek volna.

Ez előtt a szent zászló alatt, a szent processió seregében, hajadon fejjel, hamut hintve homlokára, ott láttuk a keresztények sorai között, a mi hivünket, keresztelő T ö r ö k J á n o s t is Máriacelbe zarándokolni; — de most, miolta ezek az infámis baloldali eszmék kezdenek terjedni, azolta a János fráternek kissebb gondja is nagyobb, a máriaceli processiónál, — hogy dagadjon meg a mája ezért az imposztorságért akkorára mint egy — putton.

Pedig most is a mi anyaszentegyházunk pártfogásának köszönheti, hogy o r s z á g o s a r c h i v á r i u s. —

Hanem hiszen, ha ennek is olyan hüséges szolgája lesz, mint a mi anyaszentegyházunknak, — ugy akkor azt az országos archivumot is jobb lett volna bizni, baglyokra, denevérekre, s más ezekhez hassonló fenevadakra.

Mert hát hisz, ez a János fráter is nagy képmutató!

Mikor a máriaceli bucsut járta, olyan alázatos, és töredelmes álrázatot mutatott, mint a kinek minden földi javait elvitte a pestis, és az árviz.

Akár a keserves állapotu Jeremiást, — akkár ezt a farizeus János fráterd láttátok volna!

Hosszasan tördelte kezeit, — hullatta könyeit, — s föl fölvetvén szemeit az egekre, vezeklő, siralmas hangon mondá:

— É n v a g y o k a s a n y a r u s á g l á t o t t e m b e r, a k i n e k t e s t é t é s b ő r é t a z u r m e g s z á r a s z t o t t a, — k i n e k c s o n t j a i t ö s s z e t ö r t e, s a k i e m i a t t h o z z á k i á l t o k . . . é s — r i k o l t o k ! . .

Bezzeg hogy aztán egy kissé felkapott az ugorkafára a selma, olyan jó pápista lett ő kelmiből, hogy nincs az a zsirosszáju kálvinista, a ki pénteki napon jobban nyelné a pörkölthust és a kirántott csirkét, mint ő kegyelme.

Hogy kapna minden falattól torokgyulladást a fráter.

De meg is romlott ez a világ szeretett hiveim! de megfogyatkozott az igazhitü keresztyének száma, nincs most már igaz hivő, talán csak egy is!. .

Hanem hiszen az egyiptomi hét csapások kerülgetnek is benneteket, ezekért a dicséretes erkölcsökért.

Mert hát mint tapasztalhatjátok, K a r k á p o l i uram nem tágit, hanem préselve benneteket, nagy bolond gőgjében, ott ül a nyakatokon, mint egy Belzebub.

K u h n generális szinte folytonosan dézmálja gyermekeiteket — cserepároknak.

A kolera is vámol benneteket mindenfelé.

Majd a dögvész üt be hozzátok, — s lovaitok, ökreitek, s szamaraitokban tesz iszonyu aratást.

Aztán egy helyen árviz, — más helyen jégeső, — néhol pedig a nagy aszály látogatja meg határaitokat.

Pusztulás és veszedelem mindenfelé.

De hisz már ez ugy is lesz ezután, felfordulván a ti erkölcsötök, — felfordul a világ járása is, — s Ezékiel prófétaként „e g y i k r o m l á s a m á s i k a t f o g j a é r n i . . .“

Hanem hát hiszen még vissza lehet fordulni a gonosz ösvényről, s rátérni az igaz ösvényre, a melyen az ő nyáját csalhatatlan Pius atyánk és alázatos szolgái legeltetik.

De hát akkor nem kell ám sem Madarászra, sem Csiki, sem Patai uramra hallgatni. Mert ezek majd vezetnek ám benneteket, nem a szent processióba, hanem a mocsai tóba...

De meg Tisza Kálmán és Csernátoni uramat is kerülni kell.

Ezek is megennék nyersen a katholikus klérust ha lehetne.

Hanem igen is követni kell a szent atyák és a szent szinodusok tanitásait. Nemkülönben Loyola Ignác és társai példás életét, szent Margit odaadását, s azt az ösvényt, a melyen annyi keserü megpróbáltatás után is Lonkai páter minden zsenirozás nélkül halad.

Akkor aztán veletek lesz mind örökkön örökké a názáretbeli Jézus, — a szeplőtelen szüz, — a komáromi cipó, — a debreceni szalonna, — no meg a menyei majaszttal teljes — csikóbőrös kulacs.. Vivát Soroksár! Ámen!

Judás-pénz.

Azt gondoltuk: az ezüstből
Soha sem lesz lélek...
Pedig Judás ezüstpénze
Frankok nemzetgyülésébe
Csupa lélekké lett.

Majd két ezredig nyugodott
E pénz, most utra kelt,
S bebujt harminc franciába.
Frankhont (szegény! milyen árva!)
Harminc szavazat adta el.

Nadragulyák.

Élt Piripócson az ötvenes években egy Peer nevü jámbor doktor. Ennek a doktornak a volt a legkedvesebb szórakozása, ha kiment a köztemetőbe s olvasgatva a sirfeliratokat, mondogatá magában: ezt is én gyógyitám, ezt is... ezt is...

A redont melletti kioszk előtt letelepedik két köcskeméti kofa a márványasztal mellé s fogylaltot parancsolnak maguknak.

A kelner szolgálván a kivánt csemegével, a mint meg izleli az egyik kofa, elszörnyüködve mondja:

Jaj lelkemadta komám aszony! de hideg ez a fagylalt.

— Hát melegitesse meg kormámaszony, ha nem szereti hidegen, — tanácslá a másik kofa.

A t...i templom főajtaja felett ily felirat látható: Épült az ur isten dicsőségére, különben pedig azért, hogy a toronyban óra legyen.

Egy ifju hölgytársaságban a szemekről lévén szó, egyik a fekete, másik a kék szemet állitotta szebbnek, természetesen mindenik azt a szint, mely épen sajátja volt.

Midőn igy jó darabig vitáznának, belép egyik udvarló, kit a szép nem körül véve azonnal, felszólitják hogy ő döntse el melyik a szebb szem? a kék e, vagy a fekete?

A gavallér látva, hogy ugy a kék, mint a fekete szemek interpellálják, mondá:

Bocsánat szép nagysáim, hogy melyik szem a szebb? arra nem tudok megfelelni, hanem ha azt kérdezik, melyik szem a kiállhatatlanabb azt megmondhatom.

Halljuk hát melyik? kiálták a kiváncsi szépek.

— A legkiállhatatlanabb szem, a tyukszem. —

Magyarországon sok a falu, de mindenik faluban akad egy-egy rongyszedő zsidógyerek.

Ábrahám e szegény ivadékit aztán utcahosszat elcsufolja s üzi, kergeti a pöregatyás gyermeksereg.

Nádudvaron Frici zsidógyerek furulyázta sorba a házakat, a vásott kölöktrupp kisérgetése mellett, kik következő nótát fujtak a Fricilében tiszteletére:

Zsidó zsidó mehehe —
Van e keednek tehene,
Van bizony egy fekete...
Mégis fehér a teje.

Fricilében hogy elhallgattassa az élő orgonasipokat, egy krajcárt adott nekik. Hanem ezen bőkezüségnek aztán a lett a következménye, hogy azután még több gyerek garnirozta, még lármásabb lett a kiséret.

Fricilében türelmének fonala végre is megszakadt, s kijövén sodrából igy rivalt a fiukra:

— Gyhörekek, ha el nem hallgatjátokh, isthen öttse nem adok thöbb krajcárt. —

A nebulók között persze lőn erre ámulás, bámulás; egész sértődve feleltek vissza a kölkök:

— De hisz ha nem adsz krajcárt, bizony nem is kisérünk mi tovább Frici! — Ott is hagyták Fricit a faképnél.

Egy szentmártoni atyafi az aratás fáradalmaitól kimerülve, mikor az ebéd véget ért, nagyot huzott a kulacsból, aztán egy kazal aljábon jóizüen szendergő pajtásához imigyen szólott:

— Hej pajtás! kelj fel innen, mert le akarok fekünni melléd!

A római szent lélek

Pünkösd ünnepén megszállja a jezsuitákat.

Buccaneerhez.

Sportvers.

Óh mén! rólad zengjen most kobozom
Szász Károlynak rimén.
Rugj, rugj pegazusom kurucosan
(Ugy-e hogy csak kimén?)
Kisbér! bir téged hős Buccaneer
Született telivér!
Kancát ötszáz forintért fedezel
Hired Londonig ér.

Nézd mén! nézd „Lady Elisabeth“ *
Feléd miként nyerit —
Cambuscamtra vagy Ostrégerre
Fület sem hederit;
Nagy fedező vagy, még se vagy oly nagy
Minő hired neved —
Kerkápoli deficitjét
Te nem fedezheted.

*) A leghiresebb kanca a kisbéri törzsménesben.

Doktor: Uram! Ön nemde bankár?
Ur: Honnan gyanitja ezt?
Doktor: Mert látom, hogy szorulása van.

Épen jókor.

Isten hozta kántor uramat. isten hozta.. épen jókor, nincs itthon a gazda.

A tőke kereső.

Suszterinas: Nézd csak Hanzl! ez az ur alkalmasint azt a tőkét keresi, mit a bécsi börzén elvesztett.

Bécsben.

Börziáner: Nem vesz nagyságod „Industriálbank" actiákat?
Földes ur: Mi az értéke egy részvénynek?
Börziáner: 200. frt.
Földes ur: És hogy áll a cursus?
Börziáner: 1 frt. 50 kr.
Földes ur: Köszönöm nem akarok nyerni.

Tisztujitáskor Nagy-Kőrösön.

(Sántitó cadentiák.)

Mint a szellő miként a villám
Bejárta a hir Bögöt, Alpárt,
Hogy pecsovits atyánkfiain
Diadalt nyert a dicső balpárt.

Gubogyinak csalfa szava immár
Hitelre nálunk nem talál..
Elrendelte, hogy mély gyászt hordjon
Két hétig minden tót fakanál.

És Bach-Checske Pál uram pedig
A kit a sors oly igen hányó, —
Elhatározta, hogy nem lesz más
Mint káposztatermesztő gányó.

Kedves Matyim, most csak azt jelzem,
Csoda történt itt, valóban csoda —
Tanum rá a t. c. publikum,
Mely oly nagyon csődült oda.

Kőrös város két pej csikói
Emberi nyelven imigy szólnak:
Most következnek csak aranynapjai
A városi istállónak.

Kijár az abrak és nem lészen
Többé oly Sánta proporció..
Széna dolgában nem jut eztán
Olyan dohos és hitvány porció.

Kukoricaszár, s faszállitás..
Nem várakozik eztán óh ránk —
S nem ácsorgunk a Trombita* előtt..
Hol vala sok unalmas óránk.

Édes komám! szügyem örömre gyul —
Bucefalus ősapámra mondom,
De szólj, hogy honnan tudod te ezt —
Felelj sietve — oszlasd el a gondom.

Jó cimbora! hát elbeszélem...
Oh gyöngyélet, mily kecsegtető!
A tisztujitáson csunyán bukott
A rettegett vad — e csőszbögető.

És erre történt vig tombolás,
A strajfa oly szendén mosolygott —
Az abrakos tarisznya pedig
Jóváhagyta az egész dolgot..

Ezt hallván a parádés kocsi —
Megindult vele a négy kerék,
A mire persze a publikum
Kitört, kiáltván: bravó! derék!

*) Korcsma a vasut közelében.

E pillanatban vágtatott el
Egy bősz gereblyén dult arccal
A megbukott alpolgármester.
Kebelében iszonyu harccal.

S a merre ment, vigyorgott rája —
Keserü gunynyal tüske s lapu;
Hál' istennek, hogy megszünt a dög!
Szólt az utánna bezárult kapu.

Törvényjavaslat
a cigányok polgárositásáról.

1. §. Magyarország területén és a faluk végén szét szórva élősködő putris és sátoros cigányok egy külön államat képeznek a „nagyidai“ választó kerületben. Az állam neve cingária.

2. §. Egy Vajda kormányozza őket, de nem János a poéta! se nem János a 48-as képviselő! hanem Viktor a zenész. Ő lesz egyszersmind cigány ország primása is; tehát az esztergomi primástól egészen független.

3. §. A cigányok önkormányzatot nyernek, miért is tetszésük szerint hányhatják a cigány kereket saját területükön. Nyáron nádat vághatnak, télen pedig füvet kaszálhatnak, s bagózhatnak szabadon.

4. §. Ezen nagyszerü engedményekért a „Magyar Állam“ iránti polgári kötelezettségeik következők:

a) ők tartoznak elhegedülni a reformokat;

b) tartoznak a kormány férfiak számára elkésziteni a pipaszurkálókat;

c) tartoznak a kormányrudját megvasalni.

5. §. Háboru esetére, ha mozgósittatnak, vörös nadrágot kapnak.

6. §. Falukat, városokat épithetnek, de csak ugy, hogy egy Lónyai-palotának mindenütt jusson hely.

7. §. Vallásuk a falu vallása.

Ezen törvény végrehajtásával a belügyminiszter bizatik meg.

Beadja
N. N.
a nagyidai kerület képviselője.

Epegrammok.
A pannonhalmi barátokra.

I.

Ős Pannonhalmán barátok ezüst kalanakkal
Nem fogják többé enni a barna levest,
És mért nem? — szomoru emlék csatolódik ezekhez:
Nyolcvanezer pengőt vitt el a győri Kalán.

II.

„Requiemet tartsunk, hamuval hintsük be fejünket!“
Mért? e kis összegcsét óh misepénz behozod!

Kérdések és feleletek.

Mire való Pulszkinak a hosszu orra?
Arra, hogy mindenüvé beleüsse.

Kiknek van legmocskosabb nyelvük?
A kávénénikéknek.

Miért van Pulszki Gusztinak két nagy füle s egy kis nyelve?
Azért, hogy többet halljon s kevesebbet beszéljen.

Zsedényinek minő haj tetszik leginkább?
A vendéghaj.

Paczolainak melyik a legszerencsétlenebb napja?
A melyiken nem alhatik.

Hát Rimanóczinak?
A melyiken sonkát nem ehetik.

Milyen magas volt a Bábel tornya?
No lehetett olyan, mint Wodjáner Béla!

Kihullott a csikó foga.

Kanászbojtárt akart fogadni a földes ur. Az ajánlkozó suhancok közül egyik palócfiu meg is nyerte a tetszését, kérdi tehát tőle:

„Mi a neved“?

— Pesta! felelt röviden a fiu —

„No hát Pesta! hány esztendős vagy“?

— Nem toom biz én teens uram, csak azt toom, hogy egyszer már kihullott a csikó fogam. —

Két roppanás.

Ropp, ropp! Mi ez? Hát összeroskadt
A bécsi tőzsde födele...
Feketelelkü tőzsdebárók
Potyognak a pokolba le.

Uj roppanás! — Mi ez? Inogni kezd
A francia köztársaság!
Itt meg a jó ügy száll a sirba,
S zöld ágra jut majd a galád!

Siralmas ének.

(Nyöszörgi egy pénzügyi diurnista.)

Mikor az embernek egy krajcárja sincsen,
Én édes istenem vajh hova tekintsen?
Zörgethet reggeltől estig a kilincsen...
Emberek szivében hajlandóság nincsen
Tul adni a kincsen.

Változtassátok meg a kalendárjomot..
Egyik első után más első álljon ott,
Óh, hogy mindennap nem kapok diurnumot —
Még a Dunának vagy börzének indulok.
Nem, nem... megfordulok,

Jobb értelmezés.

A napokban Budapest utcasarkain a választási összeirások alkalmából falragaszokon ez volt olvasható: „miszerint... (itt el van számlálva az „intelligentia“ több osztálya) és a középtanodai tanárok fizetése kétszeresen lesz beszámitva.“

Meglátja e papiroson ugráló betükből rá mosolygó kedvezményt egy gymnasialis professor és ezt mormogja magába:

— Ez nem jól van igy. Ma az egyenlőség korát éljük. A beszámitás történjék egyszeresen, de a helyett a fizetést kétszerezzék meg.

Kolerás vers.

Ki mondja, hogy Hungaria
Osztrákiával nem egy?
Pest és Bécs két külön város,
Kettő a fej — egy a begy;
Most hogy a bécsi börzének
Hasa fáj..
Ürüléstől Pestnek is hull
Könnye már.

Fohász.

Sohajtja páter Gábriel linci exbarát.

Ach Herr Gott! menyire hizom
Mintha hájjal kennének,
Hogy a győri kármeliták
Priorjává tevének.
Képzelem minö nagy hasat
Eresztek én itt Győrben..
Minő kegyes éltet élek
Édes földi gyönyörben.
Linci szüzek és apácák!
Most hát isten veletek —
Ezek a győri leánykák
Nálatok szászor szebbek.

Bécsi kiállitási dalok.

(Ez egyszer Posnerkárolyalajosnak ajánlva.)

Ki volt nagyobb? ki volt dicsőbb
Mátyás e vagy Nagy Lajos?
Hamarjában azt bizony most
Meghatározni bajos.
Azt hiszem, több mindeniknél
S pipát egyikkel sem cserél
Posner Károly Alajos!

Jön a Szász-weimári herceg
Ki az, a ki kalauzza?
S az osztrákmagyar osztályban
Galléránál fogva huzza?
Ki lenne más? hát a bizony
Faire les honneurs de la maison.
Posner Károly Alajos!!

Jön a belgáknak királya!
Ki az? a ki utját állja . .
S megmutogat plajbászt, irkát . .
Diszalbumot és papirkát,
Acéltollat, kalamárist . .
Csehgyöngyből egész sor klárist,
Pecsétnyomót spanyolviaszt . .
Ugy e akarod tudni azt?
Ki lenne más? mint a derék
Edler von Monyorókerék*)
Posner Károly Alajos!!!

Icig szomszéd és Mihály gazda diskurszusa.

Mihály gazda: Mondja meg csak Icig szomszéd! miért nevezik az ángló-magyar bankot épen ángló-magyarnak?

Icig: Azért biz azt Mihálylében, mert annál a banknál se ángolul, se magyarul nem beszélnek, de nem is tudnak.

Mihály: Ilyenféle lehet hát az a frankómagyar bank is.

Icig: Detto. Még a mellett ez utóbbi merő orthodox zsidó bank, még a részvényei is 47-en állnak.

—

Mihály: No már elhiszem, hogy Deák Ferenc józan politikát követ ezután.

Icig: Hunnan gondolja khend azt Mihálylében?

Mihály: Most hallom, hogy kiköltözött dr. Batizfalvinak a városliget mellett lévő gyógyintézetébe hidegviz kurára.

—

Icig: Mihály gazda! hallotta a nagy ujsághot?

Mihály: Na mit?

Icig: Hogy a méltbuságos fürendiházból eltávolitották Caraffa képét . . .

Mihály: De már azt nem hiszem.

—

Mihály: Hallotta szomszéd! hogy a Kerkápoli csillagutcai házába beütött a . . .

Icig: Deficit?

Mihály: Dehogy, a kolera.

Icig: Mindegy fene a hallja khend! mind a kettő csunya egy nyavalya!

—

Mihály: Hát csak még mindig beteg a pápa?

Icig: Thodja khend Mihálylében a ki csalhatatlan lehet, mért ne lehetne az halhatatlan is?

*) Mint előgesen értesülve vagyunk, Posnerkárolyalajos ur szakbiztosi buzgó fáradozásai jutalpát még a kiállitás vége előtt elnyerendi s magyar nemessé fog üttetni a megcsillagozott predikátum dijmentes használata mellett.

Matyi.

Eredeti távirat Ludas Matyinak.

Győr Bajhó. 1. A város atyái azon szándékukban, hogy a kármelita-kolostor mellé eső korona-utcza tisztáztassék, páter Gabriel ideérkezte folytán megerősödtek. Az ütött-kopott kövezet kijavittatik, a lyukak betöltetnek.

Zsiga pósta.

Sátánnak: „A püspök kancellistája“ majd csak ünnep után fog kántálni.

Üsd Jankónak Győrbe: A bizony egy kis malőr, hogy az a bizonyos Kalán az ön zsebéből is kikanalazott ötszáz forintot; „annak deglik a kinek van“, azt mondja a cigány. Inkább bottal üsse annak az ötszáz forintnak a nyomát, mint a küldött rosz verssel.

Csalóka Petinek: De Peti nem csalod te meg a Matyit; elcsépelte már azt az adomát még Borsszem Jankó is.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.